

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/304/2021
Identifikačné číslo spisu:	8817207097
Dátum vydania rozhodnutia:	27.09.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8817207097.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ F. I., narodenej XX. F. XXXX, G. XXX, 2/ K. I., narodeného XX. O. XXXX, G. XXX, oboch zastúpených Advokátskou kanceláriou Podhorský & Partners, s. r. o., Bratislava, Mlynské nivy 53, IČO: 46 962 000, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava, Pribinová 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 631,90 eura s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia, vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou, pod sp. zn. 7Csp/178/2017, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 12. novembra 2020 sp. zn. 9CoCsp/33/2020, takto

rozhodol:

Dovolenie odmieta.

Žalovanému voči žalobcom 1/ a 2/ priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej aj „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom z 22. januára 2020, č. k. 7Csp/178/2017-176 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ sumu 631,90 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 26. apríla 2018 v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a žalobcom 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 94 % s tým, že o výške tejto náhrady trov konania rozhodne súd osobitným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

1.1. Súd prvej inštancie zistil, že medzi žalobcami a žalovaným bola dňa 22. mája 2006 uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcom úver vo výške 829,91 eura, aj keď celkovo bola schválená suma úveru 1 659,83 eura, zvyšok sumy predstavoval úroky za zmluvnú odmenu za poskytnutie úveru a žalovaný požadoval ešte poplatok za uzatvorenie zmluvy vo výške 49,79 eura. Splatnosť úveru bola, ako bolo uvedené v oznámení veriteľa o schválení úveru, 36 mesiacov, výška mesačnej splátky 46,11 eura, dátum splatnosti prvej splátky úveru 14. júna 2006, dátum splatnosti poslednej splátky úveru 14. mája 2009, RPMN bola 27,24 %, posledná úhrada na úver bola vykonaná dňa 02. marca 2010. Súd prvej inštancie mal ďalej za to, že na tunajšom

súde pod sp. zn. 9C/46/2014 bolo vedené konanie, v ktorom žalovaný ako žalobca uplatnil voči žalobcom (tam žalovaným), nárok na zaplatenie sumy 790,25 eura s príslušenstvom titulom plnenia zo zmluvy o revolvingovom úvere, na základe ktorej bol poskytnutý úver bol výške 829,91 eura. Na úhradu úveru bola zaplatená suma 1 976,35 eura, v predmetnom konaní bola žaloba zamietnutá pre premlčanie, rozsudkom z 16. októbra 2014 č. k. 9C/49/2014-24, ktorý bol žalobcom doručený 29. októbra 2014. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalobcom bola zaslaná listina občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov z 20. decembra 2016, kde bola označená vec ako „preplatili ste úver, pomôžeme vám s vrátením peňazí“. V liste bolo uvedené, že predmetné občianske združenie podporuje a pomáha všetkým spotrebiteľom v ochrane ich práv v zmysle platnej legislatívy a spolupracuje s viacerými advokátmi, pričom v súvislosti s ich činnosťou zistili, že úver žalobcov, ktorý si vzali od žalovaného preplatili o sumu 274,69 eura a túto sumu by im žalovaný mal vrátiť.

1.2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že v zmluve, na základe ktorej žalovaný poskytol úver nie je vôbec uvedená úroková sadzba. Žalovaný preto nemohol zo zmluvy uplatňovať žiaden úrok z úveru a žalobcovia boli povinní uhradiť iba vyčerpaný úver bez úrokov. Uviedol tiež, že pokiaľ bol v zmluve uvedený poplatok za poskytnutie úveru v sume 1500 Sk, na takéto poplatky nemal žalovaný (veriteľ) nárok, keďže išlo o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Súd prvej inštancie mal za to, že keďže úver, ktorý žalovaný poskytol bolo potrebné považovať za bezúročný, žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia bola dôvodná.

1.3. Posudzujúc žalovaným vznesenú námietku premlčania mal súd prvej inštancie za to, že žalobcami uplatnený nárok premlčaný nebol, neuplynula subjektívna ani objektívna premlčacia doba. Vo vzťahu k uplynutiu subjektívnej premlčacej doby bolo podľa súdu prvej inštancie preukázané, že žalobcovia sa najskôr o tom, že na ich úkor došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, a kto ho získal, dozvedeli až vtedy, keď ich písomne vyzvalo Občianske združenie na ochranu práv spotrebiteľov na spoluprácu vo veci vydania bezdôvodného obohatenia, pričom výzvy sú datované dňom 20. decembra 2016. Podľa súdu prvej inštancie podstatná a rozhodujúca nebola okolnosť kedy sa žalobcovia museli alebo mohli dozvedieť, že na ich úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ale rozhodujúce bolo to, kedy sa o tejto skutočnosti skutočne dozvedeli. O skutočnosti bezdôvodného obohatenia sa podľa súdu prvej inštancie žalobcovia nemohli dozvedieť z konania, ktoré bolo vedené pod sp. zn. 9C/49/2014, pretože v tomto konaní o tom nebola žiadna zmienka. Ďalej mal súd prvej inštancie za to, že neuplynula ani objektívna premlčacia doba, pričom v danom prípade bolo potrebné aplikovať objektívnu 10 - ročnú premlčaciu dobu, nakoľko neuvedenie úrokovej sadzby vo formulárovej zmluve bolo nepochybne úmyselným porušením zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj Občianskeho zákonníka. Žalovaný musel vedieť, že neuvedením úrokovej sadzby v zmluve a zakomponovaním neprijateľných zmluvných podmienok nastane sankcia v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Podľa súdu prvej inštancie z prehľadu úveru a úhrad bolo známe, že čerpaný úver bol vo výške 1 344,46 eura, žalobcami uhradený 30. splátkou 24. novembra 2008, odvtedy začala plynúť 10 - ročná objektívna premlčacia doba. Keďže žaloba bola podaná na súd 26. júla 2017 bola podaná aj v objektívnej premlčacej dobe.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 12. novembra 2020 sp. zn. 9CoCsp/33/2020 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2.1. Odvolací súd uviedol, že v žalobe, ktorou si žalobcovia uplatnili nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tvrdili, že v konaní pod sp. zn. 9C/49/2014 bolo preukázané, že zmluva o úvere obsahuje neprimerane vysoké úroky a poplatky. Uvedené podľa odvolacieho súdu nemohlo znamenať nič iné ako to, že pokiaľ vedomosť o bezdôvodnom obohatení nenadobudli už skôr, najneskôr ju nadobudli v súvislosti s konaním vedeným na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 9C/49/2014, v ktorom boli v procesnom postavení žalovaných. O tom, kto sa na ich úkor bezdôvodne obohatil mali vedomosť taktiež nakoľko to bol žalovaný, s ktorým boli v zmluvnom vzťahu, platby na plnenie z tohto vzťahu uhrádzali v jeho prospech vo výške a v čase ako to vyplynulo z prehľadu úhrad, podľa ktorého bola posledná úhrada realizovaná 02. marca 2010.

2.2. Pokiaľ žalobcovia, brániac sa žalovaným vznesenou námietkou premlčacia tvrdili, že o bezdôvodnom obohatení žalovaného sa dozvedeli z písomnosti právneho zástupcu, bolo podľa odvolacieho súdu potrebné uviesť, že z nej sa nedozvedeli o skutkových okolnostiach, dozvedeli sa len

právnú kvalifikáciu už existujúcich skutkových okolností zakladajúcich nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Ustanovením § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa ale nemieni znalosť právnej kvalifikácie, ale vedomosť o skutkových okolnostiach zakladajúcich zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie.

2.3. Žalovaný vzniesol námietku premĺčania pre uplynutie subjektívnej premĺčacej doby, súd prvej inštancie ju však podľa odvolacieho súdu neposúdil právne správne, čo bolo dôvodom pre to, aby odvolací súd prvoinštančný rozsudok zmenil a žalobu pre premĺčanie v dôsledku uplynutia subjektívnej premĺčacej doby zamietol, majúc za to, že nebol dôvod zaoberať sa začiatkom a plynutím objektívnej premĺčacej doby ani ďalšími odvolacími námietkami žalovaného s prihliadnutím na to, že v odôvodnení nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v oprávnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní. Podľa odvolacieho súdu vznesená námietka premĺčania v prejednávanej veci nemohla byť posúdená ani ako rozporná s dobrými mravmi, keďže uplatnenie takejto námietky by sa priečilo dobrým mravom vtedy, ak by bolo výrazom zneužitia jej uplatnenie na úrok tej strany sporu, ktorá márne uplynutie premĺčacej doby nezavinila. Nebolo zistené a žalobcami ani tvrdené, že by žalovaný zneužil uplatnenie námietky premĺčania.

2.4. Odvolací súd zaujal stanovisko aj k nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) III. ÚS 43/2020 z 12. mája 2020, na ktorí poukázali žalobcovia. Odvolací súd uviedol, že z nosných dôvodov nálezu, pre ktoré bolo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/169/2017 z 10. januára 2018 zrušené vyplýva, že predmetné rozhodnutie sa opieralo o skoršiu judikatúru, ktorú nebolo možné považovať za riešiac právnú otázku predostretú sťažovateľkou a tiež sa nevyrovnal s jej argumentom o potrebe uprednostnenia princípu ochrany spotrebiteľa pred princípom neznalosť zákona neospravedlňuje, v dôsledku čoho nemohol skúmať aplikovateľnosť názoru, podľa ktorého nie predpokladaná, ale skutočná vedomosť oprávneného je rozhodujúcim pre začatie plynutia subjektívnej premĺčacej doby na uplatnenie nároku a podľa ÚS SR bolo nedaním odpovede na otázku nastolenú v dovolaní porušené právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Odvolací súd, stotožňujúc sa s názorom ÚS SR v tom, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu nedávajúce odpoveď na právne významné okolnosti posudzovanej veci sa môže dostať do kolízie s právom strany sporu na spravodlivé súdne konanie, práve pre absenciu riadnej právnej odpovede súdu prvej inštancie na ním zistený skutkový stav v prejednávanej veci, rozsudok zmenil a žalobu zamietol, berúc do úvahy súčasne aj status žalobcov ako spotrebiteľov, ktorým sa poskytuje ochrana pred nekalými podmienkami použitými v zmluvách (Smernica Rady 93/13/EHS), nie však pred právnou úpravou určenou všetkým jej adresátom. Úprava premĺčania daná Občianskym zákonníkom v zmysle začiatku jej plynutia, trvania a dĺžky premĺčacích dôb je nepochybne určená všetkým adresátom, bez ohľadu na ich status.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z § 420 písm. f) CSP. Dovolatelia žiadali, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Porušenie práva na spravodlivý proces dovolatelia namietali v súvislosti s nedostatkom riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa podľa nich nedostatočne vysporiadal so skutočnosťou, ktorá bola podstatná pre vydanie rozhodnutia, a to konkrétne prednosťou princípu ochrany spotrebiteľa vo vzťahu k posúdeniu plynutia subjektívnej premĺčacej doby bezdôvodného obohatenia. Dovolatelia mali za to, že princíp ochrany spotrebiteľa musí byť uprednostnený pred princípom neznalosť zákona neospravedlňuje, pričom odvolací súd sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s touto relevantnou námietkou. Žalobcom nebolo zrejmé na základe akých skutočností dospel odvolací súd k záveru, že žalobcovia mali resp. mohli mať vedomosť o bezdôvodnom obohatení najneskôr titulom doručenia rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou vo veci pod sp. zn. 9C/49/2014, nakoľko v odôvodnení predmetného rozsudku nebola nikde zmienka o inštitúte bezdôvodného obohatenia/ alebo že by sa žalovaný obohatil na úkor žalobcov. V predmetnej veci podľa nich súd poukázal výlučne na inštitút premĺčania nároku, ktorý bol aj dôvodom zamietnutia žaloby. Z uvedeného dôvodu nebolo možné podľa dovolateľov ustáliť záver o tom, že žalobcovia nadobudli vedomosť o bezdôvodnom obohatení žalovaného na ich úkor na základe doručenia rozsudku vo veci pod sp. zn. 9C/49/2014. Podľa názoru žalobcov vydaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko je rozhodnutie v časti žalobcami uplatnenej námietky prednosti princípu ochrany spotrebiteľa nepreskúmateľné a v celom rozsahu arbitrárne. Dovolatelia

záverom poukázali aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6MCdo/9/2012 a nález ÚS SR III. ÚS 43/2020.

4. Žalovaný sa k dovolaniu vyjadril a žiadal, aby dovolací súd odmietol dovolanie v celom rozsahu ako neprípustné, prípadne zamietol ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP skúmala, či sú splnené ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

6. Žalobcovia vyvodzujú prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietali, že odvolací súd sa dostatočne nevysporiadal s argumentami, ktoré mali rozhodujúci význam pre rozhodnutie v predmetnej veci, konkrétne s tvrdením týkajúcim sa prednosťou princípu ochrany spotrebiteľa vo vzťahu k posúdeniu plynutia subjektívnej premlčacej doby bezdôvodného obohatenia.

7. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

8. Dovolací súd súčasne pripomína, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

10. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje,

nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

11. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vyporiadava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal.

12. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Žalobcovia preto neopodstatnene namietajú, že im odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňovali ich patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). V danom prípade odvolací súd jasným, zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom vysvetlil, z akých dôvodov zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu zamietol z dôvodu uplynutia subjektívnej premĺčacej doby. V uvedenom smere poukázal na to, že v konaní pod sp. zn. 9C/49/2014 bolo preukázané, že zmluva o úvere obsahuje neprimerane vysoké úroky a poplatky. Uvedené podľa odvolacieho súdu nemohlo znamenať nič iné ako to, že pokiaľ vedomosť o bezdôvodnom obohatení nenadobudli žalobcovia už skôr, najneskôr ju nadobudli v súvislosti s konaním vedeným na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 9C/49/2014, v ktorom boli v procesnom postavení žalovaných. O tom, kto sa na ich úkor bezdôvodne obohatil mali vedomosť taktiež nakoľko to bol žalovaný, s ktorým boli v zmluvnom vzťahu, platby na plnenie z tohto vzťahu uhrádzali v jeho prospech vo výške a v čase ako to vyplynulo z prehľadu úhrad, podľa ktorého bola posledná úhrada realizovaná 02. marca 2010. Pokiaľ žalobcovia, brániac sa žalovaným vznesenou námietkou premĺčacia tvrdili, že o bezdôvodnom obohatení žalovaného sa dozvedeli z písomnosti právneho zástupcu, bolo podľa odvolacieho súdu potrebné uviesť, že z nej sa nedozvedeli o skutkových okolnostiach, dozvedeli sa len právnu kvalifikáciu už existujúcich skutkových okolností zakladajúcich nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd sa v rámci svojho odôvodnenia zaoberal aj prednosťou princípu ochrany spotrebiteľa pred princípom neznalosť zákona neospravedlňuje. Odvolací súd, stotožňujúc sa s názorom ÚS SR v tom, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu nedávajúce odpoveď na právne významné okolnosti posudzovanej veci sa môže dostať do kolízie s právom strany sporu na spravodlivé súdne konanie, práve pre absenciu riadnej právnej odpovede súdu prvej inštancie na ním zistený skutkový stav v prejednávanej veci, rozsudok zmenil a žalobu zamietol, berúc do úvahy súčasne aj status žalobcov ako spotrebiteľov, ktorým sa poskytuje ochrana pred nekalými podmienkami použitými v zmluvách (Smernica Rady 93/13/EHS), nie však pred právnou úpravou určenou všetkým jej adresátom. Úprava premĺčania daná Občianskym zákonníkom v zmysle začiatku jej plynutia, trvania a dĺžky premĺčacích dôb je nepochybne určená všetkým adresátom, bez ohľadu na ich status (bod 34 - 35 napadnutého rozhodnutia). Z uvedených dôvodov dovolací súd rozhodne nemôže súhlasiť s dovolacími námietkami žalobcov, že závery odvolacieho súdu sú svojvoľné a arbitrárne.

13. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok.

Samotné odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 324/2011). Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd neakceptoval opodstatnenosť dôvodov, ktoré žalobcovia uvádzali v dovolaní o zmätočnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, trpiacich nedostatkom riadneho odôvodnenia s poukazom na nevysporiadanie sa s námietkami žalobcov 1/ a 2/, pretože uvedené nezistil. Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým dovolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci túto vadu zmätočnosti nezakladá (R 24/2017); tento právny záver považuje za ústavnoprávne akceptovateľný i ústavný súd (I. ÚS 61/2019).

14. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcov nie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné. Najvyšší súd preto jej dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.